

gives der da? Saa burde Forslaget efter det ærede Medlems Mening ikke være ført frem paa denne Maade, saa burde det have været udformet saaledes, at man kun havde indsat, at det kun var i visse Undtagelsestilfælde, at man vilde komme til at udnævne Mænd uden juridisk Eksamen. Jeg vil tillade mig at sige, at det ligger i selve Forholdenes Natur, at det kun vil blive Undtagelsestilfælde, og det viser jo ogsaa Forholdenes Udvikling i Norge, forsaavidt der af 21 Amtmandsembeder, eller hvor mange det nu er, kun er 2, der beklædes af Ikke-Jurister. Det har altid kun været et Faatal. Og jeg erkender, at selvfølgelig vil juridisk Eksamen og Opøvelse i juridisk Gerning give et Forspring, som nødvendigvis vil medføre, at baade den, der skal udnævne, og den, der modtager Udnævnelsen, vil være yderst forsigtige paa dette Omraade.

Det, der her i Landet hindrer, at man staar frit i Valget af Amtmænd, er Forordningen af 1821 angaaende den juridiske Eksamen. Nu kræver denne, som det ærede Medlem ved, med Hensyn til Amtmændene ikke blot juridisk Eksamen, men ogsaa første Karakter. Med andre Ord: en Mand, der ved juridisk Eksamen mangler et Point i første Karakter, og som senere gennem et langt Livs Virksomhed erhverver sig en særlig Dygtighed som Jurist, et særligt Ry og Anseelse som saadan, kan i Henhold til denne Forordning ikke udnævnes til Amtmand. I Norge var det, fordi Forholdene dér var ens med vore, ordnet paa samme Maade gennem den gamle Universitetsfundats, der hindrede, at man kunde blive Amtmand uden juridisk Eksamen. Og man begyndte derfor fra Forslagsstillernes Side med at foreslaa at opheve denne Fundatsbestemmelse. Paa Grund af visse formelle Beslutninger kom man til at give Forslaget følgende Form, som jeg skal tillade mig at oplæse: „De nu gældende Lovbestemmelser skal ikke være til Hinder for, at Kongen til Stiftamtmand, Amtmænd og Borgermestre, hvem der ikke er tillagt dømmende Myndighed, kan udnævne Mænd uden juridisk Embedseksamen“. Det er akkurat det samme, som siges her paa en anden Maade: at vedkommende ikke har juridisk Eksamen, skal ikke være til Hinder for, at man udnævner dem til Amtmænd. Og da det ærede Medlem erkender, at Undtagelser kan gives, og liberalt erklærer, at det kan være rigtigt i visse Tilfælde at udnævne andre end Jurister, saa tillader jeg mig at sige, at Midlet dertil er at hæve

den Hindring, der for Øjeblikket er til Stede. Saa vil den fremtidige Anvendelse af Bestemmelsen ske under det konstitutionelle Ansvar overfor Rigsdagen for Lovens rette Udførelse. Man benytter Loven i den Aand, der har dikteret dens Givelse, nemlig at man ikke bør binde Administrationen aldeles fast til en Eksamensbetiingelse, som det er umuligt at hævde som nødvendig for Amtmandsembedets rigtige Udøvelse.

Derfor vil jeg paa ny anbefale dette høje Ting at fjerne den Hindring, der i Øjeblikket er i Lovgivningen for, at man, naar det er paakrævet, udnævner andre end Jurister til Amtmænd.

Sundbo: Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) sagde i sin Tale for lidt siden, at der foreligger ingen Klager over Amtmændene, og derfor var der heller ingen Anledning til at gøre Forandring. Hvis det ærede Medlem vilde følge den danske Presse med lidt større Opmærksomhed, vilde han opdage, at der foreligger ikke saa ganske faa Klager. Navnlig hvis det ærede Medlem vilde anvende sin udmærkede Evne til at læse mellem Linierne, naar det kniber, vilde han sikkert kunne finde ud af, at det ikke er alle Amtmænd her i Landet, der just er populære. Jeg tør ikke sige, at det ikke skulde være muligt at finde en juridisk uddannet Amtmand, der ogsaa var en dygtig Amtmand og nød Popularitet i Befolkningen. Jeg kunde end ogsaa nævne et Eksempel paa, at en juridisk uddannet Amtmand navnlig i de senere Aar, under Krigen, har været en udmærket Mand i sit Amt. Jeg skal i saa Henseende henvise til Amtmanden over Ringkøbing Amt, der sikkert har været administreret meget dygtigt netop under Krigen, og den paagældende Amtmand er som bekendt Jurist. Men jeg kunde ogsaa nævne et Amt, hvor ganske det modsatte er Tilfældet. Jeg skal ikke just sige, hvilket Amt og hvilken Amtmand det er, men blot, at Amtet ligger langt herfra. Jeg ved, hvor det er, og hvis det ærede Medlem efter Mødet ønsker at stifte nærmere Bekendtskab med det, kan jeg ogsaa sige ham, hvad det er for et, og det ærede Medlem vil da sikkert kunne skaffe sig Underretning om, at det er rigtigt, hvad jeg siger. I dette Amt er det faktisk saaledes, at Amtmanden er, jeg tror jeg kan sige, alt andet end populær. Ved at se paa Forholdene før Krigen i det Amt kom jeg nærmest til den Anskuelse, at